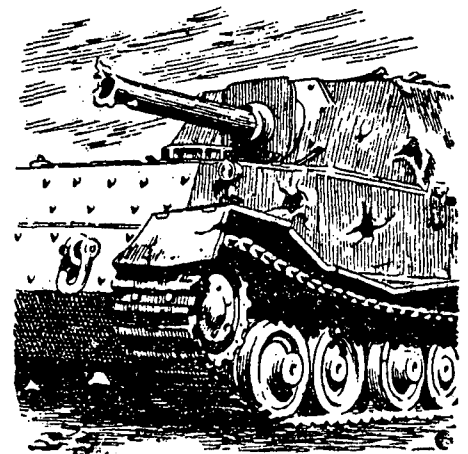

"דוֹ-קֶרֶב" שְׂרִיוֹנִים

סיפור קרב

בעיירה דרום-גרמנית, בשבועות האחרונים של המלחמה

מתוך "זרעי המות" / גלן סאיד

שה מתכתית. בתוך הצריח התרומם המכנס הגדול, שעה שבחוץ הונמך הקנה ופנון כאצבע גדולה של מלאך-המות, הישר לקצה הרחוב. ה"טיגר" הוססה בחפזה בענפי-עצים, ועכשיו—משהונמך התותח והעיק עליהם—חרקו הענפים ונשברו. "נהג, התנע את מנועך", פקד ראדר, ולאוזניו הגיע קול התעוררות-לחיים של המנוע הגדול שמאחוריו — קול סיבוב-המנוע, ואחר — שאגה רמה, ששככה והיתה לריטון עמום של הילוך חפשי.

"סמל", אמר הלויטננט ראדר, "כון לצד שמאל של מחסום-הדרכים". הסמל, שכיון את תותחו למרכז המחסום, נשא מבט תוהה אל לויטננט ראדר. "האמריקאים נוהגים את רכבם בצדו הימני של הכביש ומשום כך, עליך לכוון לצדו השמאלי של מחסום-הדרכים" ציין ראדר. הסמל נענע בראשו ללא-הגה, בצדדו את התותח לשמאל המחסום. אותו רגע שמע ראדר, בריחוק-מה לפנים, את פתיחת-האש של מקלעיו ואת תשובת-האש של האמריקאים. הוא ראה את הפסים שהתוו הקליעים-הנותבים האדומים, הנוסקים במסלול קשתי מן החדר של השדרה האמריקאית אל עמדות-המקלעים שלו. בריחוק חמישים מטרים לפניו, אצל מחסום-הדרכים, הבחין ראדר בלהבה כתומה וגדולה, פורצת ומזעזעת את התמוכות הימניות של קורות-העץ של המחסום. "כך", הרחר בלבו, "האויב מפעיל תותח הוביצר לפריצת המחסומים". מעתה פועל האויב בהירות-יתר כשהוא מביא עמו את כלי-הרכב הזחליים שלו.

ה"טיגר"

ראדר טיפס ועלה על דופן ה"טיגר" והשתלשל לתוכו בעד פתח הצריח.

"ובכן, סמל", פנה ואמר, "האם מוצב-התצפית שלנו כבר איכן דבר-מה?"

"עדיין לא", ענה הסמל. בורברגע צלצל טלפון-השדה. הסמל נטל את השפופרת בידו. "כן", שמע ראדר את תשובת הסמל. אחר החזיר הסמל את השפופרת למקומה, הישר מבטו אל הלויטננט ואמר: "הם כאן!"

"פתח באש", פקד ראדר, בהשפילו עיניו ראה כיצד יורה הסמל בתותח הגדול. בהיותו בתוך הצריח הסכה לו ההת-פוצצות מכאובים בכל גופו. במיוחד חש כאב בכתפו הפצועה, אך בהיותו מוגן על-ידי הצריח, לא היה לגביו רעם-הירי עז כליכך, והטנק בן 75 הטון כמעט ולא נודעזע מחמת ההתפוצצות. טלפון-השדה צלצל שוב.

"פגענו, בול!", הודיע הסמל, לאחר ששוחח עם מוצב-התצפית. "אך הם קרבים ובאים במהירות רבה", הוסיף.

"המשך לירות", פקד ראדר, פעם אחר פעם ירה התותח הגדול, פולט תרמילי-פגזים ריקים, כשמכנס התותח מתרומם בתוך הצריח שעה שמונמך הקנה בחוז. הלויטננט ראדר הצמיד אל אוזניו את אוזניות קשר-הפנים ודיבר אל נהג הטנק באמצעות המיקרופון.

"נעשה כך", אמר לנהג. "נמשיך במשימת האש העקיפה עד שהם יפרצו את מחסום-הדרכים. משיפרץ המחסום, נירה בהם שניים או שלושה פגזים באש ישירה. כאשר אתן לך פקודה לנוע, סע בדרך הקטנה שלימיננו, המובילה אל השטח הגבוה שבכפר. עקוף את המאפיה ולאחר-מכן פרוץ דרך הקיר האחורי אל תוך המאפיה כך שנהיה מוסתרים לחלוטין — בנת?"

"כן", השיב הנהג. "אבל התותח עלול להינזק". "יתכן", אמר ראדר, "אף-על-פי כך, נעשה זאת. ברור?" "ברור".

"טוב", סיכם ראדר. לפתע משך הסמל במכנסו. "איננו יכולים לקרב יותר את האש העקיפה שלנו לעבר האויב, המפקד".

"הנמך את הקנה לאש ישירה אל מחסום-הדרכים", פקד ראדר, "וטען פגז חודר-שריון".

הטען נד בראשו כשהוא תוחב פגז אחר למכנס, שנסגר בנקי-

אחר נשמעה התפוצצות אחרת, וראדר שפף גופו בצריח ושמע את רסיסי השרפנל נופלים על הגגות המשופעים שסביב לו. עוד התפוצצות, והקורות שבצדו השמאלי של המחסום נעקרו ממקומן. אש-נותרת מכלי הנשק האמריקאיים חלפה בקשת בהבזיקה בענן העשן הכחול של ההתפוצצות, קולחת בקוים אדומים מעל לקורות, לאורך הרחוב לעבר ה"טיגר", חולפת ליד חלונות הבתים — — — ואז — משמוג העשן — ראה הלויטננט ראדר לפניו את השדרה המשוויינת האמריקאית, אותו מרבה-רגליים ענק, עשוי-פלדה, שאינו חדל להתרבות. "רגליו" נשלחו לכל עבר, ובתי הכפר צנדרו האוזן החלו נהרסים ומתפוררים.

ברגע בו ראה אותם, ראה גם את גיפ-החוד של שדרת האויב: את הקפיטן האמריקאי ואת מקלעו עומדים בשריונית-הסיור שמאחורי הגיפ, ואז הרעים תותחן בן 88 מ"מ. נשמע קול נפץ ולנגד עיניו נראו שני אנשים כשהם קופצים מתוך הגיפ ומתגלגלים על הארץ. ראש הנהג נכרת, וכלי-הרכב הקטן, דוהר לאורך הרחוב, למולו, כשרגלו של הנהג המת, הערוף, מעיקה על דושת-הדלק, עד שהתנגש בשבעים וחמש הטון של ה"טיגר", מבלי שיטלטל אפילו את הנמצאים בתוכו.

אך תשומת-לבו של לויטננט ראדר לא הוקדשה לדברים אלה, שנראו לו בפאתי שדה-הראיה שלו. מבטו היה מרוכז בשריור-נית-הסיור ובקפיטן האמריקאי. נקב עגול נראה בחזיתתה של השריונית, ולשונו-תאש פרצו בירכתי כלי-הרכב, כשהן מלפפות את האנשים היושבים בה.

* * *

לגבי קפיטן ברנדון, הרי שהפגז שחלף דרך לוחות שריונית-הסיור שלו, מ"מ 20, נראה כרשף כתום וגדול, מלווה רעם, אי-שם מעבר למחסום-הדרכים שאריות נפרץ עלידי ההוביצר שלו. פגז זה פגע בגיעה מדויקת בתכלית, בחלפו הישר במרכז השריונית, בחבטה מהממת. ריילנד, שישב ישיבה איתנה בצד הימני של מקבעת המקלע, חש רק באויר דחוס החולף במהירות-הבזק על-פניו. אלו, שישב ליד מכשיר-הקשר, חש גם כן בהדה-האויר. איברטה, בתא-הנהג, לא ידע כלל שהם נפגעו. הפגז, שנתקע בתא-המנוע, ביתק את צינור רות-הדלק, ואש פרצה מאחוריהם בפרץ חם ומסמא, שחרך את גביניהם ואת ריסי עיניהם.

"נטשו את הרכב!" שאג ברנדון והקיש על קצה קסדתו של איברטה. כל האנשים נסו, שופים ככל האפשר, וגלשו לתוך תעלה שלצד הדרך.

"האם נפגע מישו?" שאל ברנדון. טוראיר-ראשון אלו רבץ מלוא קומתו על קרקעית התעלה, לופת את העפר באצבעותיו וטומן בו את פניו, שעה שקליעים-נותרים חלפו בכיוונים מנוגדים מעל לראשיהם.

"מה קרה?" מלמל בקושי רב, כיון שיבש פיו.

"זה היה, ודאי, תותח בן 88 מ"מ", אמר ריילנד.

"אלוהים אדירים", אמר איברטה, "אל אלוהים!" הוא לא חדל מלחזור על מלים אלו, עד שפנה לפתע אל האחזרים: "הם כרתו את ראשו מעליו", אמר. "הם ערפו את סמיטל. ממש כאילו התפוצץ ראשו. כמו שמתפוצץ באלון —" "מה עם צ'יקו וסטון?" שאל ברנדון.

"הם קפצו מהגיפ", ענה איברטה. "והגיפ המשיך לנוע, כשסמיטל בתוכו, אבל בלי ראשו. רגלו לחצה על דושת-הדלק, והוא פשוט המשיך לנוע, המשיך לנוע לאורך הרחוב בלי ראש..." איברטה נראה המום. הוא טלטל ראשו לאטו ועיניו בהו אל דופן התעלה. ברנדון חזר בזחילה אל שפת הדרך ושמע קול שריקה-ונפץ של פגז אחר בן 88 מ"מ, אף זה חודר-שריון, וראה את הצות של הטנק-הקל נוטש אותו, מלבד הנהג, שראשו נח כמנומנם בפאת פתח תאו, ודם רב ניגר מחטמו.

"אלי", אמר איברטה, "מעודי לא ראיתי דבר כזה. אלי שבשמים!"

"איברטה", קרא ברנדון ממקום רבצו, מעליהם. "האם ראית מה עשה זאת?"

"בלי ראש", אמר איברטה ועיניו היו עמומות, נטולות-חיים. ברנדון החליק מטה אל קרקעית התעלה ולפת את דשי מקטורן-הקרב של איברטה. הוא טלטל את האיש. "איברטה!" אמר, "האם ראית מה עשה זאת? האם ראית מהיכן נורה הפגז?"

איברטה הסב פניו לאטו והסתכל בקפיטן. עיניו נתפכחו שוב וצלילות מחשבתו שבה אליו.

"זה היה, טיגר", ענה איברטה. "דומני, שזה היה, טיגר-רויאל. הוא היה גדול כמו בית, והיה לו קנה ארוך-ארוך. היכן היה?" שאל ברנדון.

"בריוחוק כמאה מטרים בהמשך הרחוב", ענה איברטה. "הם הסוו אותו בענפים. הוא נמצא במעין כיכר. ראיתי כיצד התנגש בו סמיטל, עם הגיפ שלו. אבל לא היה לו ראש. לא היה לו ראש בכלל, קפיטן. איברטה ישב בתעלה דומם, רגליו משוכלות, ועיניו עמומות שוב. "פשוט כך", אמר. "פוף, כמו באלון — והראש הלך".

ברנדון הרפה ממקטורו של איברטה ופנה אל ריילנד. "ריילנד", אמר ברנדון, "התקדם לאורך תעלה זו עד שתצא משדה האש. אמור לצ'רני שיטול על עצמו את הפיקוד על החוד ויתקף עם השרמנים, עד שאוכל להגיע אל מכשיר-קשר. מסור לו כי, טיגר-רויאל, נמצא בריוחוק מאה מטרים בתוך העיירה, בכיכר — שעה שתיים-עשרה. ושיודיע למשחית-הטנקים לבוא אלי לכאן, מיד".

"כן, המפקד", ענה ריילנד. הוא החל זוחל לאורך התעלה, אך ברנדון עצר אותו.

"ריילנד", שאל ברנדון, "ריילנד, מה אמרתי לך?" ריילנד חדל לזחול ושלח מבט תוהה אל הקפיטן. ברנדון הרגיש כי הוא משתדל להיזכר בדברים שנאמרו לו.

"מה אמרתי לך?" שאל ברנדון בשנית.

"אתה" — ריילנד היסס. "אתה רוצה שצ'רני יטול על עצמו את הפיקוד על החוד?"

"נכון", אישר ברנדון.

"ואתה רוצה שמשחית-הטנקים יבוא לכאן", ריילנד נאלם. "נכון, המשך, המשך", אמר ברנדון, "שיטול את הפיקוד על החוד ויתקף עם השרמנים, מסור לו כי, טיגר-רויאל, נמצא בריוחוק מאה מטרים בתוך העיירה, בכיכר, — שעה שתיים-עשרה".

"כן, המפקד".

"בסדר, ועכשיו זוזו כבר", ציוה ברנדון.

ברנדון חזר בזחילה לשפת הכביש וקרב את משקפתו לעיניו במועד: הוא ראה את הלויטננט ראדר עומד בפתח הצריח של ה"טיגריס". הוא הבחין בצלקת הלבנה שבצד הימני של פני האיש, וזיהה אותו. בו ברגע ירה ההוביצר האמריקאי והדף-האוויר שחלף ממש מעל לראשו של הקפיטן, המם אותו, אך עוד הספיק להבחין בפגז המתפוצץ לימין ה"טיגר", וכן בטנק הענק נע לצד שמאל של הכיכר, מתקדם בכבדות מאחורי בניינים ונעלם לבסוף מעיניו.

מבטו של ברנדון היה נעוץ בכיכר הריקה שעה שבלם לידו משחית-הטנקים, והסמל מקי קיי רכן אליו מתוך הצריח. "סמל, יש שם טיגר", אמר ברנדון. עם זאת יצא מן התעלה, טיפס על דופן משחית-הטנקים והשתלשל לתוך הצריח הפתוח. פניו של האיש הצעיר היו רגועות כמעט, פרט לעיניו שהתרוצצו מדי פעם ולאופן דיבורו החד והפסקני. "היכן הם?" שאל, כשהמילה "המפקד" אינה מסיימת משפטו. "הוא היה בכיכר", אמר ברנדון, "אבל נע שמאלה, לשטח גבוה יותר".

"בסדר, לפנינו טיגר", אמר הצעיר במקרופון המופעל על ידי מיתרי הקול, מפנה דבריו לנהג ולצוות. גוזז ונפנה ברחוב הראשון שמאלה. כשתראו אותו, השמיעו שריקה והצביעו עליו. קדימה".

מנוע-המטוס, המצונן-אוויר, שבירכתי משחית-הטנקים, ייבב צורמנית והחילוכים האוטומטיים העבירו את כוח דחיקתו לזחלי משחית-הטנקים, שננעצו באספלט ושעטו לאורך הדרך, כאילו לא נשאו שריון כלל ועיקר. "הרב-טוראי, כון ארבעים וחמש מעלות ימינה. הוא יהיה באגף זה כאשר נראה אותו", פקד הסמל מקי קיי על התותחן. "אל-נכון, נתפוש אותו באגף הימני תוך כדי נסיעתנו".

"האם תוכל להתמודד אתו פנים-אל-פנים?" שאל ברנדון. "רק עליי פגיעה בחוליות הקדמיות של הזחלים", ענה הסמל מקי קיי, "וגם אז — הפגיעה רק בולמת אותו".

טנק אמריקאי בין ההריסות

משחית-הטנקים ביצע תפנית חדה שמאלה, בהיכנסו לעיירה. המנוע צרח בקול-יבבה צורמני, מעין לילת-מות, בין כתליתם הקודרים של בתי-הרפאים הנטושים, וברנדון נמצא לחוץ לאחר, אל דופן הצריח, יחד עם הטען והתותחן. הפגיעות הטובות ביותר, העלה בזכרונו, הן בדופנות, בגלגלי-המרכוב, בירכתיים ובגחוונו הרך. אבל אי-אפשר לפגוע בחזיתם של

יצורים אלה. הם משוריינים בשריון בן שלושים סנטימטרים. לכל היותר, ינתר הפגז מעל השריון, או ידבק בו... ואז, לפתע-פתאום, הזכיר לו מוחו כי הסמל מקי קיי כבר השמיד בעבר "טיגרים", וכי התמחה בלחימה מעין זו. ברנדון נשא אליו מבטו והחליט לא להתערב.

מעבר לשפת הצריח ראה את צירני וה"שרמנים" שלו נעים אל ראש החוד, לשמש מחיצה לפני כלי-הרכב, "הרכים". התותחנים בני 75 המ"מ הרעימו בקול אדיר, קורעים ללא אבחנה את כתלי הבתים שבעיירה. הטנקים מילאו את הרחובות, שטפו אל הסימטאות הצרות, מנועיהם שואגים, זחליהם חורקים, מקרששים ומיבבים. אחדים מהם בלמו לצד הדרך, יורים שיטתית פגזים-נפצים אל קני-המקלעים, שהחלו משתתקים. לפתע נשמע קול הרעם-הצריח-ההנפץ של התותח בן 88 המ"מ אשר ל"טיגר", ולשונות-אש פרצו מאחד ה"שרמנים", שאנשיו מיהרו לנטוש אותו.

ברנדון סבב בצריח, מחפש את מקור האש. שוב נשמע קול הרעם-הצריח-ההנפץ, הפולח את האוויר. נקב נפרץ בטנק "שרמן" אחר וגם אנשיו קפצו מתוכו.

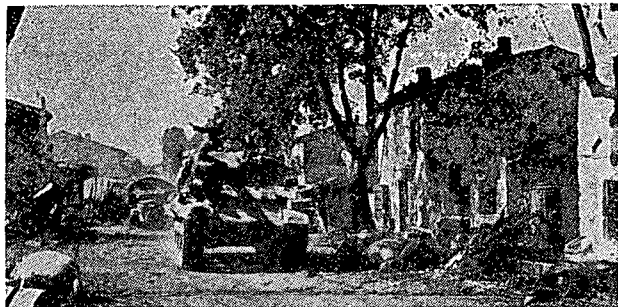
"היכן הוא, הממזר?" שאל התותחן במשחית-הטנקים. הסמל מקי קיי לא אמר דבר, ומשחית-הטנקים המשיך לנוע במעלה הרחוב המשופע. אוראז, בריחוק מאה מטרים לימנם, ברחוב צדדי, ראו ברנדון ומקי קיי כאחד את צלילתו של ה"טיגר". הטנק הגרמני ניצב במדרונה של דרך-הגבעה, במקביל לרחוב בו נעו הסי-עצמם, ובאורח שיטתי היה תותחו משלח פגזים אל הטנקים שלמטה. ארבעה טנקים הרוסים כבר נמצאו למרגלותיהם, שניים מהם אחוזי-להבות. משחית-הטנקים נע במהירות כה גדולה, שאנשיו הבחינו ב"טיגר" אך בחטף, בעברם בהצטלבות-הדרכים.

"עצור, קיפקה", אמר הסמל מקי קיי במיקרופון שלו. "תותחן, צדד תשעים מעלות. טוח מאה מטרים... בסדר, קיפקה, סע אחורה, אבל המשך לנוע אל מעבר להצטלבות. לא מהר מדי. כאשר אתן לך פקודה לנהוג לפנים, היה מוכן לכך". שעה שברנדון התבונן במקי קיי, נראה החזיון מוזר בעיניו — כאילו היה מקי קיי מדבר לנפשו, בעוד זרועות המקרופון שעל צוארו העבירו את פקודותיו לאנשי הצות.

משחית-הטנקים הוכנס להילוך אחורי והיה נוסע לאחור לאט ובקלות. הם הגיעו אל הצטלבות-הדרכים וראו את ה"טיגר" רויאל" הגרמני, שעדיין לא ידע על קיומם. הלויטננט ראדר עמד בפתח הצריח מנהל את אש הטנק.

משחית-הטנקים ירה לאורך הרחוב. תותחו השמיע רעם-ונפץ מהדהדים בין כתלי הבתים, והוא נטלטל על צדו, כאניה קטנה. הפגז פגע במרומי צריחו של ה"טיגר" וניתר מבלי להרע לו, כמו היתה זו עקיצת יתוש בעורו של פיל. מבלי לצודד את הצריח, סבב ה"טיגר" עצמו למול משחית-הטנקים, וכך נעשה בלתי-פגיע לגמרי אף לאש התותח בן 76 המ"מ, בעל מהירות-הלוע הגבוהה.

"קדימה", קרא מקי קיי, "במלוא המהירות". משחית-הטנקים, שהיה בהילוך אחורי, שינה בחתף את כיוונו וכשחרטומו נסוב למעלה ומנועו צורה, חרג מתוך ההצטלבות. בריחוק שלושים סנטימטרים ממנו ננעץ פגז חודר-שריון גרמני בן 88 מ"מ בפינתו של אחד הבתים וקטע אותה, כך שכעבור שניה שקע הגג באבק מתאבק. לאחר שעברו שני גושי-

שדה — בהתקדמות

ה"טיגר" והופך עיי-חרבות: ה"טיגר" חרג בחריקה מתוך החרבות פונה שוב ימינה, למולם.

„אש!" שאג ברנדון. התותח הרעים, וברכרגע נשמעה נקישת הפגז חודר-השריון שלהם על שריון-החזית של ה"טיגר". הפגז נותר הצדה, קורע פינתו של בית.

„קדימה", קרא ברנדון, „במלוא המהירות". משחית-הטנקים לפת את אבני-המרצפת בזחליו ונמלט בדילוג משדה האש של ה"טיגר", שעה שהרב-טוראי ממטיר זרם רצוף של קליעים-גותבים מתוך המקלע-המקביל אל חרכי-הראיה של הטנק הגדול. הדף-הלוע של התותח בן 88 המ"מ החריש את- אוזניו, אך הפגז החטיא ופלט בשריקה את חלל האויר. „פנה ימינה, קיפקה", פקד ברנדון, ושוב הדפה אותו המהירות שלא-תאמן של משחית-הטנקים, אל דופן הפלדה. „בסדר", אמר ברנדון, „הוא לימד אותנו תחבולה. פנה ברחוב הראשון שמאלה, קיפקה, ועלה לראש הגבעה הזאת. אחר פרוץ לאחד הבתים האלה מן העורף, ושם נמתין לו. יהיה עליו לכוון את חזיתו אל השרמנים המתקדמים אליו. יהיה עליו להציג את עכוזו לעינינו, וכאשר יעשה זאת, נדפוק בו".

משחית-הטנקים סבב שוב שמאלה, דהר על פני אבני המרצפת אל פסגת הכפר, שם, מאחורי בית קטן בראש תל, סבב הנהג את משחית-הטנקים אל מאחורי הבנין ודחף את הכותל בזחליו. הבית הודעזע.

„העסק כולו יתמוטט עלינו", אמר קיפקה.

„סע לאחור, ופרוץ את הקיר בצמד פגזים נפיצים. הנהג ועוזר-הנהג יסגרו את הפתחים" משחית-הטנקים נע לאחור, חורש את האדמה הרכה ברדתו מהדרך.

„עכשיו, רב-טוראי", המשיך ברנדון, „פתח פרצה בשבילנו". התותחן שלח שלושה פגזים נפיצים לירכתי הבית ופער בקיר פרצה משוננת גדולה די-הצורך למעבר משחית-הטנקים. הגג — הגם ששקע מעט — לא התמוטט. הם המשיכו לנוע דרך קיר המטבח ההרוס, ופרצו לחדר-המגורים. מתוך הבית כוון קנה תותחו של משחית-הטנקים, למורד, לאורך הרחוב הצר, מרוצף-האבנים. ברנדון ראה את ה"שרמנים" עושים דרכם במעלה רחובותיו של הכפר, במבנה מדורג. אחר — נפץ של אש כתומה: בריחוק חמש-מאות מטרים ימינה. הרשף נפלט מתוך חלונה של מאפיה קטנה. הוא הרים את משקפתו לעיניו וראה את החור הגדול בצדו של הבנין — חור שנפרץ כאשר ה"טיגר" פרץ לתוכו. „תותחן, הנה מטרתך", אמר ברנדון, מצביע בכיוון המטרה ומושיט את המשקפת לתותחן.

בנינים, הורה מקי קיי בדברו לתוך מכשיר-הקשר: „פנה ימינה, קיפקה. נעקוף את גוש-הבנינים. ונבוא מאחוריהם". אולם משהגיעו לרחוב ולעורף עמדו הקודמת של ה"טיגר", כבר לא היה שם הטנק הגרמני. „היכן הוא עכשיו?" שאל מקי קיי. לפתע נשמע טרטור חד של תת-מקלע גרמני, והסמל מקי קיי, שעמד זקוף בצריח, נפל על התותחן ועל ברנדון, כשדם ניגר מצדו הימני של חזהו.

שלוש דמויות במדים אפורים רצו כרוחות-רפאים לאורך רחובותיה הנטושים של העיירה, וברנדון עוד הספיק לשלוח צרור אחד מן המקלע בן 0.5 אינש שבצריחו של משחית-הטנקים, לפני שנעלמו האנשים. שיעול קשה ומכאיב תקף את מקי קיי ונתזידם נגלו על שפתיו. הוא קרס על הרצפה, ממשיך להשתעל.

„קיפקה", אמר ברנדון, מסיר את מכשיר-הקשר מעל לצוארו של מקי קיי, מניח אותה על צואר-שלו ומצמיד את האוזניות אל אוזניו. „המשך לנהוג למקום בו היה ה"טיגר" — אבל במהירות רבה, הם עלולים לשגר אלינו פגז נוסף, אך זוהי הדרך היחידה בה נוכל לגלות אותם". משחית-הטנקים זינק שוב קדימה, במהירות גדולה, חלונות ודלתות של הבתים שברחובות הצרים, מרוצף-האבן, חלפו במהירות על פני שדה-הראיה של ברנדון, עד שהבחין לפתע ברשף-לוע וחש בהדף-האויר של פגז גרמני חולף מעל לראשו, הנתון בתוך הצריח.

„הגרמני הארוך משחק מחבואים", אמר התותחן.

„עכשיו פנה שוב ימינה, קיפקה", הורה ברנדון, והפעם עמד איתן, נכון לקראת התפנית הפתאומית, והטופה. הוא לחץ על המתג שהעביר אותו ממערכת קשר-הפנים לרשת האלחוט: „הלו, אייבל תשע. כאן אייבל שתיים. עבור". הוא שמע בליל קולות ברשת-האלחוט, ולבסוף שמע את קולו של צ'רני משיב לו מתוך ה"שרמן". „כאן אייבל תשע. עבור".

„צ'רני", אמר ברנדון, „הביא את מחלקת הטנקים בעלי שריון-החזית הכפול אל השטח הנישא שבכפר הזה. אנחנו נמצאים כאן עם משחית-טנקים ואוסרים קרב על „טיגר". הקפידו לכוון את חרטומים אל הגבעה. שימו לב, הוא מסתתר בתוך בתים — פרוץ מאחור ויורה מן החזית. עבור". „בסדר, קפיטן", אמר צ'רני. „אכן, משהו דפק אותנו כהוגן כאן, למטה. עבור".

„מהרו ובואו צ'רני", אמר ברנדון. „סוף".

שלושה „שרמנים" אפורים, מגושמים, חסונים בשריונם הנוסף, החלו פונים שמאלה ומתחילים לעלות לאטם לעברו. לפתע נשמעה התפוצצות ממש לידו. בריחוק שמונה מטרים, לכל היותר, היה ה"טיגר" הגרמני, כשמתה-הרשף הגדול שלו משתרבב מתוך חלונות של בית. ברנדון שלח מבטו במורד וראה כי הפגז קרע וחל של אחד ה"שרמנים" המתקדמים. ברנדון לחץ על מתג קשר-הפנים: „צדד תשעים מעלות ימינה, טווח שמונה מטרים", אמר. „הוא ממש-לידנו. בתוך הבית ההוא".

כלי-הייר של משחית-הטנקים נסבה, אך בעודם עושים זאת ראה ברנדון כיצד מתמוטט לפתע קירו של הבית שהכיל את ה"טיגר"; ראה את גג-הרעפים גולש מטה מאחורי

במקלע-המקביל שלך, כדי לכוון עליך. אז החל המקלע בן 0.3 אינטש, המקביל לתותח בצריחו של משחית-הטנקים, משלח את זרם הקליעים-הנותרים שלו במורד, כממשש את ה"טיגר", עד שמצא לבסוף את דופנו אדיר המימד. הקליעים-הנותרים ניתרו לכל הכיוונים מעל ללוח-השריון. כשתותחו בן 76 המ"מ של משחית-הטנקים מרעים. בין רגע כמו התאבן ה"טיגר-רויאל" ולא נע עוד.

"המשך", אמר ברנדון. עוד טרם יצאו המלים מפיו, והתרמיל החם נפלט בשקשוק מתכתי, והוטל החוצה. הטען נעץ פגז חדש במכנס. פגז זה נורה בעוד ברנדון מסיים את המשפט, ושוב נשמע קול חבטה, שעה שהפגז חדר למיכלי-הדלק שב"טיגר", והטנק הענק נתלקח באש.

קפיטן ברנדון הסתכל בעד משקפתו כאשר נטשו הגרמנים את המפלצת שלהם. כאשר מיקד את המשקפת, ראה פעם נוספת את הלויטננט הגרמני, לבן-הצללקת. מבלי לחשוב, אחז בידיות המקלע בן 0.5 אינטש, לחץ על ההדק וראה את הקליעים הנותרים מפליגים במוזום על פני שלוש-מאות המטרים, אל האנשים המתרוצצים, במדים האפורים-ירוקים. הוא דלק אחריהם באמצעות הקליעים-הנותרים, ממרומי הגבעה, בעודם רצים מרחוב אחד למשנהו ומבית לבית. הוא הבחין באחד מהם הנופל על אבני-המרצפת, ולבסוף נעלמו הנותרים באותה פתאומיות בו נעלמים שלדים בהתעופפם מתוך סוכך-שיח השמימה.

משחית-טנקים בפעולה

"רואה אותו", אמר התותחן, בהסתכלו במשקפת, וצריחו של משחית-הטנקים צדד מעט. קנה התותח הוגמך מתוך חלון הבית, בעל וילון-המלמלה. משחית-הטנקים נזדעזע. הדף התפוצצות הפגז החריש אוזניים וניפץ את שרידי השמשות שבחלונות. ברנדון ראה את ה"טיגר" פורץ מתוך כתלי המאפיה, שהתמוטטו בתוך ענני קמה, ויוצא לרחוב שלפניהם. הטנק הגדול היה לבן מקמח ומעלה מאחוריו שובל לבן, כגלימת-רפאים. זו הפעם השניה הם יכלו לירות בדופנו, אבל הפעם היה הסיפק בידם לכוון היטב. "אל תחפו, תותחן", יעץ ברנדון. "אין לו לאן לנסוע. השתמש

אני יוסקה וכל השאר

בראי עלונים

כדי שהיחידה תמלא את תפקידה בהצלחה, לא די שהמפקד ידע את תפקידו, חייל אחד כמו יוסקה יכול לגרום בקלות לכשלונה של היחידה כולה. באימון — זה רק תרגול נוסף. בקרב, זה אבידות, זה נסיגה, זה מפלה. הנציחון בקרב מותנה בכושרה של היחידה לבצע את המוטל עליה. חייל אחד כמו יוסקה אינו רק חייל לא מאומן ולא ממושמע ביחידה טובה; הוא מוריד את כושרה של היחידה כולה. אנחנו מתאמנים כדי שנוכל לבצע את המשימה שתוטל עלינו — ולהישאר בחיים. נסיגה של צבאות גדולים הוכיח, שכל שהיחידה מאומנת יותר — כך יקטן מספר האבדות שלה בקרב. יוסקה פוגע, אם כן, בסיכוי שלך לחזור הביתה בריא ושלם. הוא אולי אינו מתכוון לזה, אבל זה מה שהוא עושה.

הגיע הזמן לזוז. הרביסמל שרק וקרא:

— לעלות על המכוניות!

ברגע האחרון, כמובן, הגיע יוסקה. הוא טיפס על המכונית של מחלקה 3. בבגדיו האזרחיים הצבעוניים הוא פגם בתמונה של מחלקת היי-ליים. הוא היחיד שהיה בלי נשק. הוא היה שונה מכולם — וכולם הרגישו בזה. נדמה לי שבפעם הראשונה הרגיש בזה גם הוא.

— על חשבון המדינה.
— ואני אומר, שזה יהיה על חשבונך, על חשבון כל אחד במחלקה.

סמוך על יוסקה, הוא בחר טוב, ואף פעם לא "יסדר" אותנו.

הוא לא מתכוון "לסדר" אתכם, אבל התנהגותו "מסדרת" אותנו. אתם חושבים שתרגול נוסף למחלקה כולה כאשר יוסקה "מסדר" תרגיל, ניתן בגלל זה שכולם צחקו מההחכמות שלו. ואני אומר לכם שתרגול נוסף כזה הוא כלום לעומת מה שסובלת יחידה בגלל חייל כמו יוסקה.

— כן, המפקדים מתרגזים בגללו — ו"דופ-קים" אותנו.

— ומה יקרה, כשיקראו לנו לקחת את הנשק לא בשביל להתאמן, אלא בשביל להגן על בתינו?

— סמוך על יוסקה, אז הוא יבוא בזמן.

— כן, אבל למי יהיה זמן ללמד אותו את כל פרקי האימון שכולנו עברנו אותם במשך השנים?

— כאשר תיפתח עלינו אש — הוא יתלבט בין התגורר וכובע הפלדה והתנועה שלו תגלה אותך, ואת כל המחלקה.

עמדתי והסתכלתי איך חיילי הפלוגה זורמים בשביל העפר, מתייצבים אצל הפקיד הפלוגתי וניגשים לקבל את הצידוד: תרמיל-גב ובו החגור, בגדי-עבודה, שמיכות ונשק. נפגשתי עם המ"מ ליד שולחנו של הפקיד הפלוגתי. המ"מ דיווח: "רק יוסקה חסר, כמובן". כל אחד בפלוגה ידע מיהו הברגש. יוסקה חשב עצמו לחברה-מן. תמיד הוא אחי רון להתייצב, תמיד אחרון בשורה, תמיד כובע הפלדה מתנודד, תלוי על הרצועה, בידו. תמיד האחרון להעיר הערות ולהצחיק את החברה.

נשאר לנו זמן קצר עד לתזונה למקום האי-מון, וניגשתי עם המ"מ אל המחלקה. החברה ניקו את הנשק מן השמן והגריז. אחדים הזכירו כיצד הגיע יוסקה ביום העצמאות — בדיוק בזמן כדי לראות את המצעד. — זה גבר זה, אמר אחד החיילים. תמיד יודע להסתדר.

— יודע להסתדר? שאלתי.

— כן, יופיע כאן כשנעלה על המכוניות. כשאנחנו נצא לאימון — הוא רק יקבל צידוד, וירוויח כמה שעות אימון.

— ועל חשבון מי זה יהיה? הוספתי לשאול.